

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150742512/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

XII

De Reisende rulle i Verden hen,
Liig Rosenblade i Strøm.
Det Svundne kommer ei meer igjen;
Snart er det en gammel Drøm.

B.S. Ingemann.

Næste Dag, den sidste før *Ottos* Afreise, spadserede han og *Vilhelm* i Haven, da kom *Sophie* med en Krands, flettet af Egeblade; den var bestemt for *Otto*, nu skulde de jo miste ham.

»*Sophie* kommer neppe saa tidligt op imorgen!» sagde *Louise*, »hun maa idag give Dem sin Krands; jeg, veed De nok, mangler ikke ved Caffebordet, der skal jeg da bringe Dem min Bouquet.»

»Jeg skal gemme den og Krandsen, til vi sees igjen! de ere Vignetter til min smukke Sommerdrøm. Naar jeg nu sidder igjen i Kjøbenhavn, naar Regnen pladsker og Vinteren begynder at komme med Kulde og Graat, vil Fyen staae for mig med grønne Skove, Blomster og Solskin; jeg vil synes: saaledes er der endnu, Krands og Bouquet ere kun visnede, fordi de ere her hos mig i Vinterkulden!»

»I Kjøbenhavn mødes vi!» sagde *Sophie*.

»Og jeg seer Dem med Svalerne,» sagde *Louise*, »naar mine Blomster springe ud, naar vi faae varmt Solskin igjen! De horer for mig Sommeren til, ikke den kolde, rolige Vinter!»

Tidlig næste Morgen var dog *Sophie* ved Caffebordet. Det var til Ære for *Otto*. Mama viste sig, da Vognen holdt for Døren; *Vilhelm* vilde gjøre Folgeskab med til *Odense*. Det blev altsaa en dobbelt Afsked, her og der.

»Altid blive vi Venner! trofaste Venner!» sagde *Vilhelm*, da de skiltes.

»Trofaste Venner!» gjentog *Otto*, og rullede afsted mod Middelfart; saalangt skulde Mamas egen Vogn bringe den fortræffelige *Otto*. *Vilhelm* blev tilbage i *Odense*, hans Kudsk kjørte *Otto* og der blev sladdret paa Veien. De passerede ved *Vissenberg* de høie, skovgroede Bakker, der have faaet Navn af de fynske Alper. Sagnet fortæller her om *Rovero*, som havde dybe Gange ind under Landeveien, hvor der

hang Klokker, som ringede, naar Nogen kjørte forbi. Endnu betragtes Beboerne her med mistroiske Blikke. *Vissenberg* synes et Slags »Itali« mellem *Kjøbenhavn* og *Hamborg*. Ved Kirken her laae fordum en Steen, paa hvilken Knud den Hellige skal have hvilet sig, da han flygtede for de oprørske Jyder. I Stenen blev Spor, hvor han havde siddet. Den haarde Steen var blødere, end Oprørernes Hjerter.

Disse og lignende Sagn vidste Karlen, som kjørte, at fortælle; han var jo bairnfødt der i Egnen, dog ikke i *Vissenberg* selv, hvor de gjorde falske Sedler**. Ethvert Sagn vinder i Interesse, naar man hører det paa Stedet, som det knytter sig til. *Fyens* er især rig paa slige Fortællinger.

Hiin Kjæmpehoi reiser sig ved Juletid paa fire røde Pæle, og man seer da Troldenes Dands og Lystighed derinde. Gjennem den Bondegaard kjører hver Nat en gloende Karreet med kulsorte Heste. Hvor vi nu see en Dam med Siv og Rødder, laae engang en Kirke, men den sank, da Ugudelige vanhelligede den; endnu høre vi ved Midnat deres Suk og Poenitence-Psalmer.

Vel sammenblandede Karlen enkelte Sagn, der hørte hjemme til andre Kanter af Landet, vel gjorde han smaa Spring og indblandede sine egne Tanker, men *Otto* hørte med megen Interesse. Om Herskabet hjemme paa Gaarden blev der da ogsaa talt.

»Ja, de ere afholdte!« sagde Karlen; »Herren kan troe, at vi rigtigt skjønne paa dem!«

»Og hvo er nu bedst af de unge Damer?« spurgte *Otto*.

»Ja, Frøken *Louise* vil enhver Mand bedst være tjent med!« svarede Karlen.

»Frøken *Sophie* er smukkere!« sagde *Otto*.

»Ja, hun er ogsaa meget god, hun er nu saadan Lærd! hun kan Tydsk, kan hun! hun kan ordentlig gjøre Comedie! jeg har engang med de andre Folk faaet Lov at være deroppe i Stuen; vi stode bag ved Herskabet; hun gjorde det ikke saa galt, endda!«

Ihvormegit de gamle Sagn interesserede *Otto*, det syntes dog, som han hellere hørte den simple Karls Raisonement over Familien, der var blevet ham saa kjær. Tale og Tanke bevægede sig om Gjenstande-

* »Itali« Fra-Diavolos Fødeby, ligger i det Neapolitanske, paa Landeveien mellem Rom og Neapel. Beboerne ere, ikke uden Grund, mistænkte for at være Røvere.

** For en Deel Aar siden greb man i *Vissenberg* en Bande, som gjorde falske Banco-sedler.